

Een ontmoeting die je omkeert

Mededelingen

Welkom, klankschaal, stilte, licht ontsteken

Luisterlied "Iedereen is van de wereld"

Inleiding

Vandaag hebben wij onze tweede viering in het kader van ons jaarthema "De wereld is van iedereen". Vanmiddag nemen wij, als het goed is, de tijd om de geur op te snuiven van andere culturen in onze stad. Enkelen van jullie hebben al, bij tijd en wijle, ontmoetingen met de veelkleurige bewoners van de Schilderswijk en het leek ons aardig om in deze viering een bijbellezing centraal te stellen, waarin de ontmoeting tussen Jezus en iemand uit een andere cultuur, in zijn geval een Syro-fenisische vrouw van Griekse afkomst, centraal staat.

Ik weet niet, of jullie een beetje een kaart in je hoofd hebben van Israël.

Daar kun je drie gebieden onderscheiden. In het zuiden ligt Judea. Daar ligt het religieuze centrum Jeruzalem. Daarboven ligt Samaria, ten opzichte van Jeruzalem achtergebleven, minder ontwikkeld gebied. Ten noorden daarvan vinden we Galilea. Dat was de thuisbasis van Jezus, maar vanuit Jeruzalem bekeken, nog achterlijker gebied.

Vandaag zien we Jezus nog noordelijker trekken, buiten de grenzen van Israël, in het "heidense" gebied van Tyrus en Sidon. Dat ligt in Libanon.

Niet Joods, niet uit Israël, dan moet je wel een super achterlijke hond zijn.

Het lijkt er op, dat Jezus in het nationalistische denken van zijn tijd meegaat: "Eigen volk eerst", maar zo'n ontmoeting zet je aan het denken.

Zingen: Wij zullen Jood en Griek VLB 487

Lezing: Marcus 7: 24-30

[24] Hij ging weg en vertrok naar de omgeving van Tyrus. Daar nam hij zijn intrek in een huis, en hoewel hij niet wilde dat iemand dat te weten zou komen, lukte het hem niet onopgemerkt te blijven. [25] Integendeel, er kwam al meteen een vrouw die over hem gehoord had naar hem toe, en zij viel voor zijn voeten neer. Ze had een dochter die door een onreine geest bezeten was. [26] Deze vrouw was van Syro-Fenicische afkomst en geen Jodin; ze smeekte hem om bij haar dochter de demon uit te drijven. [27] Hij zei tegen haar: 'Eerst moeten de kinderen genoeg te eten krijgen; het is niet goed om de kinderen hun brood af te pakken en het aan de honden te voeren.' [28] De vrouw antwoordde: 'Heer, de honden onder de tafel eten toch de kruimels op die de kinderen laten vallen.' [29] Hij zei tegen haar: 'Dat hebt u goed gezegd. Ga naar huis, de demon heeft uw dochter al verlaten.' [30] En toen ze thuiskwam, lag haar kind op bed en bleek de demon verdwenen te zijn.

Zingen: Delf mijn gezicht op VLB 744

Overweging

Ik had van hem gehoord. Het was een vreemde vogel zeiden ze. Niet te vertrouwen. Iedereen had wel een ander raar verhaal over hem. Toch hoorde ik ook bijzondere verhalen. Over hoe hij mensen zo wist te raken dat ze hun leven op zijn kop zetten. Voor hem. Niks van waar, zeiden de mensen uit mijn buurt. Je kent die joden toch.

Ik was ten einde raad. Mijn kind was ziek. Waarom niet, dacht ik in mijn wanhoop. Ik heb alles geprobeerd. Waarom niet ook hem om raad vragen? Ik hoorde dat hij in de buurt was met zijn leerlingen.

Toen ik hem zag, riep ik hem. Hoe moest ik hem noemen? Ik wist dat sommige Joden hem Zoon van David noemden, naar de koning die als kleine jongen ooit een grote vijand had verslagen, omdat ze hoopten dat hij de Romeinen zou verjagen. Zoon van David!, riep ik.

Hij negeerde me eerst totaal. Alsof ik onzichtbaar was. Misschien dacht hij dat ik hem juist belachelijk maakte. Ten slotte keken de meeste mensen om me heen me aan of ik gek was. Niemand in onze streek moest iets van Joden hebben. Hem om hulp roepen – het was zo ongeveer het laatste dat mijn burens hadden gedaan. Dus misschien leek het hem veiliger om mij en iedereen om me heen maar uit de weg te gaan. Hou toch op, riep hij uiteindelijk. Ga weg. Jullie moeten me toch niet? Nou ik jullie niet. Honden, noemde hij ons.

Maar zo liet ik hem niet gaan. Als ik niet alles zou proberen zou ik mezelf nooit vergeven. Wacht!, riep ik. Toen draaide hij zich om. Echt om. Hij keerde zich naar me toe. Keek me aan. Zag mijn wanhoop. Dat ik het meende. En ik zag in zijn ogen dat ik veranderde van een Kanaanitische in een vrouw. Van een vreemde in een naaste.

Het leek of hij even niets wist te zeggen. Of IK niet alleen in zijn ogen was veranderd, maar hij ZELF ook. Of er iets veranderde in zijn beeld van wat hij aan het doen was. En voor wie.

Vertrouw op jezelf, zei hij. En op je instinct dat je vertelt dat het goed komt met je dochter. Houd moed. Laat haar niet los.

Ik heb gehoord dat hij vermoord is, Jezus. Onze ontmoeting ben ik nooit vergeten. Wat ik meende te zien in zijn ogen: rust maar tegelijkertijd een enorme strijdbaarheid, dat nam ik mee naar huis. En als het weer slecht ging met mijn dochter hield ik me vast aan die ogen. En dat ik mijzelf door zijn ogen zag. Ongelooflijk dat die ogen nu zijn uitgedoofd. In mijn hart branden ze, zolang ik leef.

Zingen: Wek mijn zachtheid VLB 742

Voorbeden (Acclamatie: Keer u om naar ons toe VLB 214)

Zingen: Onze Vader Map 119

Actie, reactie, collecte de collecte is bestemd voor De Halte

Slotwoorden

Dat we elkaar mogen ontmoeten
Dat we ons heen weten te worstelen door ongemak met wat anders is,
of zelfs door angst voor wat anders is
Dat we ons laten verrassen en veranderen
Dat ik zie wat is en me toevertrouw.
Iedere vreemde een naaste.
Ieder mens een mens als jij en ik.

Slotlied: Uit vuur en ijzer VLB 774